

MARNO JÁNOS

A Győri úton

MARNO JÁNOS (1949) Budapest

TD-nek!

A Sportkórház, ahol világra jöttél,
 nincs már Budán, a XII. kerületben.
 Sovány vigasz, hogy áttelepítették
 valahová, amerre nem jártam még,
 s böngészni a térképet sincs kedvem
 érte. Kedves kórház, ott hagytam mindkét
 térdem porcát, előbb a jobbét, s kilenc év
 múltán, ugyanabban az alagsorban,
 jobbnak látták, vagy inkább úgy ítélték,
 jobban járok, ha a bal porcától is
 megszabadítanak. A kerítés, melynek
 részén a versben* át óhajtottad
 préselni magad, a kerítésből szinte
 semmi sem maradt, de ma már egy semmiség
 is mekkora kaland! Sportból megszületni
 kétszer – ettől torkomon akad a falat;
 vagy mégse hazudjak: a gyógyszer.
 Jövet a Gesztenyés kertből, akár egy
 éretlen Csehov-darabban, átvágtam
 magam a büdös és harsány Alkotás úton,
 és Irány a Győri út!, diktáltam nyiszorgó
 lábamnak, s milyen jól tettem, süttött még
 a nap, a hátamat ugyan már nem, viszont a ház-
 falak odafent, a sárgásra festettek, ragyogtak
 tőle. Szeptember vége, az utolsó nap,
 már kiment a fejemből, milyen napra
 esett. Azóta elszaporodtak a fejlemények,
 szétrajzoltak, eltömték pár nézetemet,
 mit láttam a kórházépületek helyett,
 a régiek helyén, ahol például
 először megszületted, mert fentebb a kerítés-
 részre már kitértem; második kijövedeledre.
 Valami hasonlóan átmehettem én is,
 annak megvan lassan harminckét
 éve, a számban csupa vadidegen anyag.
 Úgy olvaslak újra, hogy nem maradhat elhanyagolt
 szavad. Ahogy Kosztolányidtól a minap
 azt a szürkületi Pávát. Páva két csomagnyi
 cigarettafüstben. A tüdőm összelapult,
 és eltűnt a tér is körülöttem. Haladtam
 azért tovább kísérletképpen, látni véltem
 a kórház nevének a helyén a *testnevelést*
 kirakva hamis fémbetűkből, vélelmemnek
 azonban szintén nem adott itt belül
 hitelt a verdeső szívem. Nem fontos, de
 neked érdekes lehet: részemről, s a húgom
 társaságában, a Madarászban láttam meg

a napot. Sejtethetném, hogy Madagaszkárban,
 az egzotikumért, de minek. A Madarász
 sincs előttem a Budapest-térképen,
 mit égessem hát Madagaszkárral magam.
 A Győri út szebb az Alkotásnál,
 és hasonlíthatatlanul csendesebb. S mintha
 tekintettel volna beteg tüdőmre, lejt
 szelíden és hosszan, úgy a három-
 negyedéig. Azt ki kellett élveznem.
 Ezt be kell vallanom, Drága Legnagyobb Mester,
 hogy élvezetből már nem sok minden megy,
 s a régiekből is oly keveset őrzött meg
 emlékezetem. Ám azt olyan *Pajtás*-
 féle filmkockákban igen, mikor '68-ban
 megérkezett az éjféli vonattal a húgom
 (aki nemsokára 12 éve halom hamu egy edényben),
 és nyújtotta kezembe üdvözült mosollyal
 a fekete **Töredékedet**. Neki köszönhetlek,
 mormogtam, ezt is, mondjuk, a Győri úton
 jövet hazafelé a Gesztenyésből. Kétezer-
 tizenhétben, szeptember végén, és – nem
 Tőled – lehangoltan. A kórházat hiányoltam,
 mondhatni, sirattam, a sportszerűtlen
 kitelepítésén akadtam ki magamban, s hogy
 evvel oda a kétszer-születésed helye,
 meg homály az is, hova oda, akárcsak
 porcaim emlékének sorsa ott bent, a járó-
 szintnél valamivel lejjebb, a volt alag-
 sorban. Szóval ilyesmiket vettem gyalogszerrel,
 szertelenül, sorra, közeledvén képzeletben
 a decemberi 8-ashoz, melyre az ember
 hamar rábólinthat okkal: „Megvan, meg a 80!”
 (Ami ritka madár itt a honban a Legnagyobbval!)

* A Sportkórház kerítése (Tandori Dezső: 2 és fél Töredék Hamletnek, 67. oldal)

